Lietas Nr. A420408114
Lietas arhīva Nr. AA43-1236-16/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016.gada 16.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente S.Kanenberga,
tiesneses D.Makarova un A.Šteinberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Jelgavas pilsētas domes priekšsēdētāja 2014.gada 23.oktobra lēmuma Nr.16/9 atcelšanu, sakarā ar Jelgavas pilsētas domes apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Jelgavas pilsētas domes (turpmāk – dome) administrācijas Īpašumu konversijas pārvaldes vadītājas 2014.gada 11.augusta lēmumu Nr.5-106/443 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējai /pers. A/ anulētas ziņas par deklarēto dzīvesvietu adresē /adrese A/, sakarā ar to, ka pieteicēja, deklarējot ziņas par savu dzīvesvietu, ir sniegusi nepatiesas ziņas.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja.

[2] Ar domes priekšsēdētāja 2014.gada 23.oktobra lēmumu Nr.16/9 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Dzīvoklis /adrese A/(turpmāk arī – dzīvoklis) ir pašvaldības īpašumā. No 1995.gada 30.oktobra līdz 2014.gada 5.martam dzīvokļa īrniece bija pieteicējas māte /pers. C/, kas mirusi 2014.gada 5.martā (1995.gada 30.oktobrī starp PBO ,,2.namu pārvalde" un /pers. C/ uz nenoteiktu laiku bija noslēgts dzīvokļa īres līgums). Pieteicēja no 2011.gada 16.jūnija līdz 2014.gada 22.jūlijam bija deklarēta dzīvoklī kā apakšīrniece (2011.gada 15.jūnijā starp /pers. C/ un pieteicēju bija noslēgts dzīvokļa apakšīres līgums).

2014.gada 23.jūlijā pieteicēja elektroniski deklarējusi savu dzīvesvietu dzīvoklī, kā tiesisko pamatu norādot ,,radniecība ar /pers. C/".

[2.2] Pieteicējas radniecība ar bijušo īrnieci atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta otrajai daļai nevar būt par tiesisku pamatu dzīvesvietas deklarēšanai pašvaldības brīvā neizīrētā dzīvoklī, un pieteicēja nav iesniegusi dokumentus, kas pierādītu, ka viņai ir tiesisks pamats dzīvot dzīvoklī.

[2.3] Ziņas par deklarēto dzīvesvietu pieteicējai anulētas saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu, saskaņā ar kuru nepatiesi sniegta informācija ir pamats deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšanai.

[2.4] Tā kā pieteicēja savā iesniegumā lūdz noslēgt ar viņu īres līgumu par dzīvokļa īri, secināms, ka pieteicējas mērķis ir atgūt tiesības lietot attiecīgo dzīvokli. Tādējādi dzīvesvietas deklarēšana, turklāt bez tiesiska pamata, to neatrisinās, jo strīds par tiesībām lietot dzīvojamo telpu ir risināms civilprocesuālā kārtībā tiesā.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2014.gada 21.novembrī saņemts pieteicējas pieteikums. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2014.gada 28.novembra lēmumu pieņemts pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādīto.

[3.1] Ņemot vērā, ka pieteicējai nav citas dzīvesvietas, kur viņa būtu sasniedzama un kur varētu saņemt valsts vai pašvaldības ziņojumus, tajā skatā tiesas pavēstes, domes lēmumus, vēlēšanu komisijas paziņojumus, kā arī saņemt atbildes no šīm iestādēm uz saviem pieteikumiem un iesniegumiem, pārsūdzētais lēmums ir pretrunā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma mērķi un līdz ar to nav lietderīgs.

[3.2] Pārsūdzētais lēmums būtiski skar pieteicējai Latvijas Republikas Satversmē (turpmāk – Satversme) garantētās tiesības. Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējai ir liegtas tiesības piedalīties balsošanā, kā arī aizstāvēt savas tiesības tiesā. Civilprocesa likums ir pakārtots Dzīvesvietas deklarēšanas likumam, proti, lietu piekritība tiek noteikta pēc personas

deklarētās dzīvesvietas.

Ar izdeklarēšanu ir skartas pieteicējas tiesības, kuru ierobežošana nav attaisnojama ar sabiedrības interesēm. Dome atteicās izskatīt jautājumu par bērnudārza piešķiršanu, norādot, ka pieteicēja nav deklarēta Jelgavā; pieteicējai ir liegta iespēja saņemt informāciju no valsts un pašvaldības institūcijām; dome liek pieteicējai saņemt atbildes uz viņas pieteikumiem domes ēkā, nevis sūta pa pastu, kas apgrūtina pieteicējas dzīvi, ņemot vērā, ka pieteicējai ir gadu un trīs mēnešus vecs bērns, kuru pieteicēja nevar atstāt vienu un ir spiesta ņemt līdzi uz domi; pieteicējai var tikt uzlikts administratīvais sods par to, ka viņai nav deklarētās dzīvesvietas; pieteicējai var rasties problēmas ar medicīnisko apkalpošanu.

[3.3] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments 2013.gada 11.septembra spriedumā lietā Nr.SKA-0273-13 (turpmāk - Augstākā tiesa) norādījis, ka, ņemot vērā dzīvesvietas deklarēšanas publisko mērķi, iestādei būtu apstākļu noskaidrošana jāvērš uz to, vai ir izslēgta jebkāda tiesiskā pamata esība personai dzīvesvietā deklarēties. Pastāvot šaubām un turklāt konstatējot personas faktisko dzīvesvietu attiecīgajā dzīvesvietā, ziņu anulēšana nav pieļaujama.

Lietā nepastāv strīds, ka pieteicējas faktiskā dzīvesvieta ir dzīvoklī un ka starp pieteicēju un domi pastāv strīds par dzīvokļa lietošanas tiesībām.

Pieteicēja dzīvoklī dzīvo jau kopš dzimšanas. 1995.gada 30.oktobra īres līguma noslēgšanas laikā pieteicēja jau bija pilngadīga, un saskaņā ar minētā līguma 7.1.punktu pieteicēja kā īrnieka pilngadīgais ģimenes loceklis ieguva tādas pašas dzīvokļa lietošanas tiesības kā pieteicējas māte. Kopš 1995.gada īres līgums netika mainīts. 2011.gada 12.janvārī pieteicēja, nemainot savu dzīvesvietu dzīvoklī, uz pieciem mēnešiem bija izdeklarējusies no dzīvokļa. Kad pieteicēja 2011.gada 15.jūnijā vērsās domē, lūdzot viņu piedeklarēt atpakaļ, pieteicēja saņēma atteikumu, ko dome motivēja ar to, ka ar izdeklarēšanos no dzīvokļa pieteicēja ir zaudējusi tā lietošanas tiesības. Pēc tam dome ar viltu piespieda pieteicēju parakstīt tipogrāfiski izgatavotu veidlapu ar nosaukumu ,,īres līgums", kuru domes darbinieki pārtaisīja par apakšīres līgumu, pēc kura parakstīšanas atļāva piedeklarēt dzīvesvietu dzīvoklī.

Saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 2.panta otro daļu dzīvesvietas deklarēšanas fakts pats par sevi nerada civiltiesiskas saistības, līdz ar to nekādi neietekmē nekustamā īpašuma lietošanas tiesības. Strīds starp pieteicēju un domi ir civiltiesisks strīds, ko var izšķirt tikai tiesa un ko Dzīvesvietas deklarēšanas likums neregulē. Pieņemot lēmumu par pieteicējas izdeklarēšanu, domes rīcībā nebija tiesas nolēmuma, ar ko šis strīds būtu izšķirts, un likumdevējs domei nav piešķīris tiesības izlemt jautājumu par to, vai pieteicējai ir tiesisks pamats dzīvot deklarētajā dzīvesvietā. Līdz ar to domes lēmums, zinot, ka pieteicējas faktiskā dzīvesvieta ir dzīvoklī un pieteicēja pieprasa pārslēgt ar viņu īres līgumu, bija prettiesisks un patvaļīgs.

[3.4] Pārsūdzētā lēmuma pamatojums ir divdomīgs. No vienas puses, dome norāda, ka ziņas par deklarēto dzīvesvietu tika anulētas, jo pieteicēja nebija iesniegusi dokumentus par tiesībām tur dzīvot. Ja pieteicēja būtu iesniegusi dokumentus, ka viņai ir tiesisks pamats dzīvot dzīvoklī, tas būtu par pamatu sākotnējā lēmuma atcelšanai un labvēlīga akta izdošanai. Šī lēmuma daļa liecina par to, ka pieteicēja tika izdeklarēta saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktu. Tomēr, ņemot vērā, ka domes rīcībā nebija tiesas sprieduma, ar kuru būtu atzīts, ka pieteicēja zaudējusi dzīvokļa lietošanas tiesības, dome nevarēja pamatot pieteicējas izdeklarēšanu ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktu.

No otras puses, dome norāda, ka ziņas par deklarēto dzīvesvietu tika anulētas sakarā ar to, ka 2014.gada 23.jūlijā pieteicēja elektroniski deklarēja savu dzīvesvietu pašvaldības brīvā neizīrētā dzīvoklī, kā tiesisko pamatu norādot „radniecība ar /pers. C/", un ka ziņas par deklarēto dzīvesvietu tika anulētas saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu par nepatiesu ziņu sniegšanu. No pārsūdzētā lēmuma secināms, ka domei pieder dzīvoklis, kurš stāv tukšs (brīvs) un kurā neviens nedzīvo (neizīrēts), un ka persona, kurai nav ar šo dzīvokli nekāda sakara, šajā brīvajā un neizīrētajā dzīvoklī nelikumīgi elektroniski piedeklarējās. Acīmredzami pārsūdzētajā lēmumā apzināti ir iekļautas nepatiesas (neīstas) ziņas par dzīvokļa faktisko (brīvs) un juridisko stāvokli (neizīrēts). Pieņemot pārsūdzēto lēmumu, domes darbinieki zināja, ka dzīvoklis ir pieteicējas faktiskā dzīves vieta, kurā pieteicēja dzīvo kopā ar bērnu un kurā ir pieteicējas mēbeles un cits īpašums, un ka par dzīvokļa īres tiesībām pastāv strīds.

[4] Administratīvajā rajona tiesā saņemts domes rakstveida paskaidrojums un papildu paskaidrojums, kurā lūgts pieteikumu atzīt par nepamatotu un noraidīt turpmāk norādīto apstākļu dēļ.

[4.1] Pieteicējas darbība, deklarējot dzīvesvietu nekustamajā īpašumā, kas viņai nepieder un attiecībā uz kuru nav noslēgts īres līgums, ir atzīstama par prettiesisku. Nav nozīmes izvērtējumam, vai pieteicēja ir atzīstama par īrnieka ģimenes locekli, jo pieteicējai tiesiskais pamats dzīvot dzīvoklī, ko viņa ieguva uz apakšīres līguma pamata, izbeidzās ar īrnieces /pers. C/ nāvi 2014.gada 5.martā, kad pieteicējai dzīvoklis bija jāatbrīvo.

[4.2] Pieteicējas darbībai, deklarējot dzīvesvietu, jāatbilst likumā noteiktajai kārtībai, un dzīvesvietas deklarēšanas mērķis atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.pant pirmajai daļai nevar tikt sasniegts ar nepatiesu ziņu sniegšanu dzīvesvietas deklarēšanas iestādei.

[4.3] Tas vien, ka ar pieteicēju atteikts noslēgt īres līgumu par dzīvokļa īri, nedod pamatu secināt, ka starp pieteicēju un domi pastāv civiltiesisks strīds. Ja pastāvētu strīds par dzīvokļa lietošanas tiesībām, pieteicēja to būtu risinājusi civilprocesuālā kārtībā tiesā, taču domes 2014.gada 29.maija lēmums Nr.7/18 ,,Atteikums noslēgt pašvaldības dzīvojamās telpas īres līgumu ar /pers. A/" nav apstrīdēts un ir stājies spēkā.

[4.4] Deklarējot savu dzīvesvietu citā adresē, pieteicēja apliecināja savu mērķi, nodomu un vēlmi dzīvot citā dzīvesvietā, jo neizmantoja iespēju deklarēt savu dzīvesvietu /adrese B/, kā papildu dzīvesvietu. Deklarējot dzīvesvietu /adrese B/, pieteicēja zaudēja īrnieka ģimenes locekļa statusu, jo labprātīgi izteica nodomu dzīvot citā dzīvesvietā, kur tā

būtu sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

[4.5] 2011.gada 17.maijā pieteicēja vērsās Jelgavas pilsētas pašvaldībā ar rakstisku lūgumu noslēgt ar viņu apakšīres līgumu par dzīvokļa apakšīri, uz ko domes Dzīvokļu komisija 2011.gada 8.jūnijā pieņēma lēmumu Nr.11/7, ar kuru piekrita nodot apakšīrē pieteicējai daļu dzīvokļa. Pamatojoties uz minētā lēmuma 2.punktu, īrniecei /pers. C/ bija uzdots par pienākumu noslēgt ar pieteicēju apakšīres līgumu un noslēgto līgumu iesniegt SIA ,,Jelgavas nekustamā īpašuma pārvalde", jo apakšīres līgums slēdzams starp īrnieku un apakšīrnieku, nevis izīrētāju.

[4.6] Pieteicējai sākotnējais lēmums tika nosūtīts ierakstītā pasta sūtījumā uz adresi /adrese A/. Tā kā minētais pasta sūtījums Jelgavas pilsētas pašvaldībā nav atgriezts, ir pamats secināt, ka atbilstoši Paziņošanas likuma 8.panta trešajai daļai sākotnējais lēmums uzskatāms par pieteicējai paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

[4.7] Par faktu, ka pieteicējas tiesiskais pamats, ko viņa ieguva uz apakšīres līguma pamata, izbeidzās ar /pers. C/ nāvi 2014.gada 5.martā, kad pieteicējai dzīvoklis bija jāatbrīvo, tiesā celta prasība. Pieteicēja, 2014.gada 23.jūlijā deklarējot dzīvesvietu, ir sniegusi nepatiesas ziņas, kā dzīvesvietas deklarēšanas pamatu norādot radniecību ar mirušu personu, kuras īres attiecības bija izbeigušās līdz ar tās nāvi.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumu pieteicējas pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu apmierināts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Lietā pastāv strīds par to, vai dome pamatoti anulēja ziņas par pieteicējas deklarēto dzīvesvietu /adrese A/. Tādējādi tiesai jāveic pārbaude pār pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu, proti, vai pamatoti anulētas ziņas par pieteicējas deklarēto dzīvesvietu.

[5.2] Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmā daļa noteic, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Savukārt minētā panta otrā daļa noteic, ka personai ir tiesisks pamats apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, ja tai pieder šis nekustamais īpašums, attiecībā uz to ir noslēgts īres vai nomas līgums vai šā īpašuma lietošanas tiesības tā ieguvusi uz laulības, radniecības, svainības vai cita likumiska vai līgumiska pamata.

No minētās tiesību normas ir secināms, ka tiesiskā pamata esamību dzīves vietas deklarēšanai likumdevējs saista ar konkrētām tiesiskajām attiecībām – īpašuma tiesības, īres tiesības, nomas tiesības vai lietošanas tiesības, kas iegūtas uz cita pamata, proti, laulības, radniecības, svainības vai likuma pamata.

Lietā nav strīda, ka dzīvoklis ir Jelgavas pilsētas pašvaldības īpašumā un 2011.gada 15.jūnijā starp dzīvokļa īrnieci pieteicējas māti /pers. C/ un pieteicēju bija noslēgts dzīvokļa apakšīres līgums (*lietas 102.-105.lapa*). Minētā līguma noslēgšanai piekritusi arī dome (*sk. domes 2011.gada 8.jūnija lēmumu Nr.11, lietas 50.lapa*).

No lietas materiāliem izriet, ka pastāv civiltiesiska rakstura strīds par minētā līguma noslēgšanas apstākļiem, kā arī par pieteicējas tiesībām izmantot dzīvojamo telpu /adrese A/, par ko liecina apstāklis, ka SIA "Jelgavas nekustamā īpašuma pārvalde" vērsusies vispārējās jurisdikcijas tiesā ar prasības pieteikumu un ierosināta lieta par apakšīres līguma atzīšanu par izbeigtu, izlikšanu no dzīvokļa bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas (*civillieta Nr./lietas numurs/, sk. izdruku no Tiesu informācijas sistēmas, lietas 100.lapa*). Attiecīgi nav pamatots domes apgalvojums, ka tas vien, ka ar pieteicēju atteikts noslēgt īres līgumu par minētās dzīvojamās telpas īri nedod pamatu secināt, ka starp pieteicēju un domi pastāv civiltiesisks strīds (*sk. domes paskaidrojuma 3.punktu, lietas 39.lapa*).

Minētās lietas izskatīšana vispārējās jurisdikcijas tiesā nav pabeigta, līdz ar to nav pareizs pārsūdzētajā lēmumā izdarītais domes secinājums par tiesiskā pamata neesamību.

[5.3] Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 2.panta otrā daļa noteic, ka dzīvesvietas deklarēšanas fakts pats par sevi nerada civiltiesiskas saistības. Tas nozīmē, ka, deklarējot dzīvesvietu kādā adresē, persona paziņo valsts un pašvaldību iestādēm adresi, kurā viņa ir sasniedzama oficiālajai sarakstei, taču deklarēšanas fakts pats par sevi nedod tiesības dzīvot norādītajā adresē, kā arī ziņu par deklarēto dzīvesvietu anulēšana neietekmē personas tiesības, kas nodibinātas ar privāttiesisku darījumu vai tiesas spriedumu.

Līdz ar to ziņu par pieteicējas deklarēto dzīvesvietu anulēšana saskaņā ar pārsūdzēto lēmumu neietekmē pieteicējas atrašanos dzīvoklī un tā lietošanu. Savukārt, ja vispārējās jurisdikcijas tiesa apmierinās SIA ,,Jelgavas nekustamā īpašuma pārvalde" prasību par pieteicējas izlikšanu, spēkā stājies tiesas spriedums būs arī pamats ziņu par deklarēto dzīvesvietu anulēšanai.

[5.4] Papildus vēršama uzmanība uz to, ka Augstākā tiesa 2012.gada 27.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-391/2012 16.punktā norādījusi, ka strīds par dzīvojamās telpas lietošanas tiesībām būtībā ir civiltiesisks. Strīds starp nekustamā īpašuma īpašnieku un nekustamajā īpašumā dzīvojošu personu par tiesībām dzīvot nekustamajā īpašumā risināms Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, un pirms strīda civilprocesuālā atrisinājuma deklarētās dzīvesvietas ziņas nav anulējamas.

Šajā sakarā jāņem vērā, ka dzīvesvietas deklarēšanas jēga atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajai daļai ir nodrošināt, lai valstij būtu zināma adrese, kurā persona ir sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Līdz ar to, kā jau minēts, reģistrētajām ziņām par personas dzīvesvietu maksimāli jāatbilst reālajai situācijai. Tādējādi, ja nekustamajā īpašumā reāli dzīvojošas (tajā sasniedzamas) personas tiesību tajā dzīvot neesība nav konstatēta ar tiesas spriedumu un persona uz tiesas sprieduma pamata nav izlikta no šā nekustamā īpašuma, tad nav saskatāms pamats neatzīt personas tiesības deklarēt dzīvesvietu šajā adresē (*sk. sal. Augstākās tiesas 2008.gada 14.februāra sprieduma lietā*

Nr.SKA-31/2008 12.punktu).

Šajā sakarā sistēmiski skatāma arī Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 10.panta pirmā daļa, kas noteic, ka iestāde pēc savas iniciatīvas reģistrē tādas personas dzīvesvietu, kura pati dzīvesvietu nav deklarējusi, ja konstatē adresi, kurā persona faktiski dzīvo.

Atbilstoši minētajai normai iestādei pēc nekustamajā īpašumā faktiski dzīvojošas personas deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšanas būtu pēc savas iniciatīvas jāreģistrē ziņas par tās pašas personas faktisko dzīvesvietu tajā pašā adresē. Tas parāda, ka deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšana principā nav domāta situācijai, kurā persona reāli dzīvo deklarētajā dzīvesvietā. Šāds secinājums sistēmiski savienojas arī ar atzinumu, ka deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšana veicama pēc civiltiesiskā strīda galīgas atrisināšanas. Civiltiesiska strīda par nekustamā īpašuma lietošanas tiesībām galīgais atrisinājums ir izlikšana no nekustamā īpašuma uz tiesas sprieduma pamata.

Secināms, ka tiesas iepriekš norādītais atbilst minētajām Augstākās tiesas atziņām.

Var piekrist domei, ka tikai radniecība ar bijušo īrnieci nevar būt par tiesisku pamatu dzīvesvietas deklarēšanai konkrētajā adresē, ņemot vērā apstākli, ka dzīvokļa īrniece – pieteicējas māte mirusi 2014.gada 5.martā.

Taču no pieteicējas paskaidrojuma izriet, ka pieteicēja arī pašlaik faktiski dzīvo dzīvoklī. Uz minēto papildus norāda arī apstāklis, ka par sniegtajiem pakalpojumiem SIA ,,Fortum Jelgava" un SIA ,,Jelgavas Nekustamā īpašuma pārvalde" piestāda rēķinus (*lietas 63.-77., 81.-94.lapa*), kas tiek apmaksāti (rēķinos nav norādīts par parāda esamību), kā arī tas izriet no Valsts policijas sniegtās informācijas, veicot pieteicējas dzīvesvietas apsekošanu (*lietas 95.lapa*).

Līdz ar to minētais kopsakarā ar apstākli, ka vispārējās jurisdikcijas tiesā pēc SIA ,,Jelgavas nekustamā īpašuma pārvalde" prasības pieteikuma ierosinātā civillieta par apakšīres līguma atzīšanu par izbeigtu, izlikšanu no dzīvokļa bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas izskatīšana nav pabeigta, secināms, ka pieteicējai vēl aizvien pastāv tiesisks pamats deklarēt savu dzīvesvietu strīdus dzīvoklī.

[5.5] Tiesa, pamatojoties uz procesuālās ekonomijas principu, neanalizēja pārējos lietas materiālos ietvertos apsvērumus, norādot, ka tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 30.septembra spriedumu atbildētāja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūgts minēto spriedumu atcelt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un vēlāk sniegtajos rakstveida paskaidrojumos minēto.

Papildus apelācijas sūdzībā norādīts, ka nepareizs ir tiesas secinājums, ka par apakšīres līguma noslēgšanas apstākļiem, kā arī par pieteicējas tiesībām izmantot dzīvokli, pastāv civiltiesisks strīds. Dome 2014.gada 29.maija sēdē ar lēmumu Nr.7/18 ,,Atteikums noslēgt pašvaldības dzīvojamās telpas īres līgumu ar /pers. A/" nolēma atteikt noslēgt ar pieteicēju dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvokli. Pieteicēja minēto lēmumu nav pārsūdzējusi, tas ir stājies spēkā.

Tāpat apelācijas sūdzībā norādīts, ka lietā esošajiem rēķiniem par dzīvokļa īri un pakalpojumiem, izdrukām no bankas konta par rēķinu samaksu un citiem ar maksājumiem saistītajiem dokumentiem konkrētajā lietā nav nozīmes, jo lietā strīds nav par dzīvokļa tiesību esību un to izmantošanu, bet gan par tiesībām būt deklarētam konkrētā adresē.

[7] Administratīvajā apgabaltiesā saņemts pieteicējas rakstveida paskaidrojums, ka atbildētājas apelācijas sūdzība ir noraidāma pieteikumā un turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[7.1] Atbildētāja nepamatoti norāda, ka starp pusēm nepastāv strīds par dzīvokļa lietošanas tiesībām. Paskaidrojumam pievienotie dokumenti par to, ka Jelgavas tiesa 2015.gada 18.septembrī ir ierosinājusi civillietu Nr.C15250315 par īres līguma izbeigšanu un pieteicējas izlikšanu no dzīvokļa, ir pierādījums tam, ka starp pusēm pastāv civiltiesisks strīds. Vienlaikus tas ir pierādījums arī tam, ka pieteicējas faktiskā dzīvesvieta ir dzīvoklī.

[7.2] Atbildētāja nepamatoti norāda, ka tiesa spriedumā nepamatoti ņēma vērā pierādījumus par to, ka pieteicējas faktiskā dzīvesvieta ir dzīvoklī. Šāds secinājums ir pretrunā Augstākās tiesas praksei, no kuras izriet, ka, vērtējot, vai ir pamats deklarētās dzīvesvietas anulēšanai, ir nozīme arī tam, vai persona faktiski lieto telpu deklarētajā dzīvesvietā un ir tajā sasniedzama.

[7.3] Atbildētāja nepamatoti norāda, ka pieteicēja, deklarējot dzīvesvietu, ir sniegusi maldinošas ziņas. Secinājums, ka vienīgi tādēļ, ka persona deklarējusi dzīvesvietu citur, tā ir zaudējusi nekustamā īpašuma lietošanas tiesības, ir pretrunā Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 2.panta otrajai daļai. Atbilstoši Augstākās tiesas praksei pamats secinājumam, ka ir zudušas nekustamā īpašuma lietošanas tiesības, var būt vienīgi apstākļi, kas liecina par to civiltiesisko attiecību izbeigšanos, uz kuru pamata persona lietošanas tiesības ieguvusi. Dzīvesvietas deklarēšanas iestādes kompetencē neietilpst izvērtēt to civiltiesisko darījumu kopumu, uz kura persona ir ieguvusi nekustamā īpašuma lietošanas tiesības.

[7.4] Domes darbinieki, neļaujot pieteicējai deklarēties dzīvoklī uz 1995.gada 30.oktobra īres līguma pamata un pēc būtības piespiežot noslēgt apakšīres līgumu, rīkojās prettiesiski. Līdz ar to pieteicēja šobrīd gatavo pretprasību civillietā ar lūgumu atzīt pieteicējai dzīvokļa lietošanas tiesības, ko pieteicēja ieguva saskaņā ar 1995.gada 30.oktobra īres līgumu.

[8] Apgabaltiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka atbildētājas apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir apmierināms.

[10] Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu pēc būtības un pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar lietas dalībnieku paskaidrojumiem un apelācijas sūdzības argumentiem, atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, kā arī piemērojusi atbilstošās tiesību normas, kā rezultātā ir izdarījusi pareizus un ar tiesību normām pamatotus secinājumus. Tādēļ apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas argumentācijai (*sk. šā sprieduma 5.punktu*) un atkārtoti to nenorāda.

[11] Tas, ka pieteicēja nav pārsūdzējusi domes 2014.gada 29.maija lēmumu Nr.7/18 ,,Atteikums noslēgt pašvaldības dzīvojamās telpas īres līgumu ar /pers. A/", nenozīmē, ka nepastāv strīds par dzīvokļa lietošanas tiesībām. No Tiesu informatīvās sistēmas un lietas materiālos esošajiem Jelgavas tiesas un tai adresētajiem dokumentiem (piemēram, prasības pieteikums, pieteicējas paskaidrojumi) (*lietas 126. - 133.lapa*) izriet, ka SIA ,,Jelgavas Nekustamā īpašuma pārvalde" ir cēlusi prasību pret pieteicēju par apakšīres līguma atzīšanu par izbeigtu un izlikšanu no dzīvokļa bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas, kas nozīmē, ka starp pieteicēju un SIA ,,Jelgavas Nekustamā īpašuma pārvalde" ar tiesas starpniecību tiek risināts strīds par dzīvokļa lietošanas tiesībām.

[12] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas bijis atbrīvots un pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, valsts nodevu piespriež no atbildētāja.

Tā kā pieteikums ir apmierināms un pieteicēja ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2014.gada 28.novembra lēmumu bija atbrīvota no valsts nodevas samaksas, tad valsts nodeva 28,46 *euro* apmērā piespriežama no Jelgavas pilsētas pašvaldības.

-

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Atcelt ar pieņemšanas dienu Jelgavas pilsētas domes priekšsēdētāja 2014.gada 23.oktobra lēmumu Nr.16/9.

Uzlikt pienākumu Jelgavas pilsētas pašvaldībai viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas iemaksāt valsts budžetā valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente S.Kanenberga

Tiesneses D.Makarova

A.Šteinberga